

TAK JSEM TADY

Vedro jak debil a některý lidi chodí v džínách a svetrů. Evka mi říkala, že se jí potí nos. Mně se taky potí nos. A pak úplně všechno ostatní. Potí se mi nos, potí se mi nehty na prstech u nohou, potí se mi řetízek na krku a už jsem si všimla, že se mi potí i kapky potu na čele. Takže jsem ve volném čase zavřená ve svém apartmánu a lituju lidi, co chodí venku po ulici. Zatím jsem tu moc nepobyla, to je pravda, ale už jsem si svůj pokojíček vyšperkovala k obrazu svému. Za osmačtyřicet hodin jsem už stihla narvat odpadkový koš, noční stolek je obklopen obaly od jídla a špinavým nádobím a na toaletním stolku nechybí použité odličovací tamponky. Prostě skoro jako doma.

Dneska jsme absolvovali první training day v hlavním sídle. Je nás patnáct ve skupině, patnáct národností a až na jednu holku, kterou nesnáším od okamžiku, kdy otevřela tu svoji kušnu, jsou všichni velice sympatičtí a milí. Třináct holek a dva kluci je tak akorát, bych řekla. Měli jsme přinést nějakou osobní věc, která nám připomíná domov, a já si chtěla vzít plyšovýho pejska Manga od miláčka, kterej vypadá jako pravej a já ho pořád hladím a mluvím na něj, a tak jsem se rozhodla, že si ho radši nevezmu, protože jsem nechtěla, aby si o mně povídali jako o „that crazy girl with the dog“. Takže jsem neměla nic, ale protože jsem trošku hrotička, tak už jsem v hlavě vyměřila scénáře, jak se mě před plným sálem zeptají, co jsem donesla, a já řeknu, že nic, a oni mi dají speech o tom, že jsem nečetla manuál a že to neberu zodpovědně, a že jestli tady nechci být, tak támhle jsou dveře, a já se rozbřečím a pojedu domů. Měla jsem teda backup plán, že až se tohle stane, tak vytáhnu třeba český pade, co mám v peněžence, a řeknu jim příběh o tom, jak jsem tuto vzácnou minci dostala od svého dědečka, který ji dostal zase od svého

a tak dále až do druhohor. Oni ví stejně hovno o nějakým českým pádu, který mi zbylo z posledních peněz, když jsem si na letišti kupovala high quality magazine (Elle).

Naštěstí na můj geniálně promyšlený plán nedošlo a místo toho si čtyři poctivci z naší skupiny donesli opravdové talismany z domova a věnovali jsme se jim. Jedna holka z Thajska donesla tradiční thajskou ručně vyšivanou sukni, kterou prej nosí jenom na ty nejvzácnější příležitosti. Tak jsem si ji chtěla prohlídnout a spadla mi hned na zem a ještě jsem na ni šlápla. No klasika. Číňanka měla nějaký tradiční karty, Bulhar kartičku na kola, a toho supr podezřívám z toho, že měl stejnej plán jako já a chtěl se jenom předvádět. A pak tu byl kluk s rybičkou. Rybička byla dřevěná a ručně malovaná od jeho maminky, která mu ji věnovala, aby mu vždy připomínala domov a moře, u kterého Argentinec vyrůstal. Vyprávěl to tak dojemně, že se musel odmlčet, aby spolknul knedlík v krku, a já dělala, že si zavazuju tkaničku u lodiček, abych si utřela slzu do rukávu. Jinak mám dvě největší kámošky – jednu z JAR a druhou z Irska. Nevím, jestli tomu chtěl osud, nebo to, že jsem seděla mezi nima, ale docela jsme se skamarádily. Ta z Afriky měla hrozně divně namalovaný obočí a já na to musela pořád koukat a taky mě fascinovalo, jak na všechno říká „Jhóó“. Asi to znamená yes v jihoafričtině. No, den utekl celkem rychle, všichni tam umírali na únavu, ale já mám trénink z Holiday Innu, takže mě nějaký vstávání v pět a osm hodin „práce“ rozhodně nezabije. Nicméně mě z lodiček tak bolely nohy, že jsem chodila, jak kdybych měla v zadku pravítko, a už jsem se taky dost těšila „domů“.

A zde přichází highlight dne. Přišel týpek mi zapojit internet. Včera jsem se jako správná světačka vydala do neznáma a jako frajerka jsem si hned sjednala smlouvu u nějaký company, co provozuje internet. Neohroženě jsem vstoupila na pobočku, která je asi osmnáct metrů od vcho-

